

[Honoré]

kæmpe arbejdsløsheden blandt mænd. Socialistisk folkeparti mener tilsyneladende, at den bedste måde at løse disse problemer på er at give øgede uddannelses tilbud og at øge antallet af offentligt ansatte samt for kvinders vedkommende at tage arbejdspladser fra mænd gennem kønsdiskriminering af mænd. Det specielle kvindearbejdsløshedsproblem har sin årsag i den stigende erhvervsfrekvens blandt kvinder. I en økonomisk nedgangsperiode medfører dette naturligvis en øget kvindearbejdsløshed, og jo mere man ønsker at ændre kvinders erhvervsfrekvens i opadgående retning, jo mere vil man naturligvis i en økonomisk nedgangsperiode øge arbejdsløsheden blandt kvinder og blandt mænd. Denne grundlæggende problemstilling har SF tilsyneladende helt lukket øjnene for, og det er SF ikke alene om.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 58, er kristeligt folkeparti indstillet på, at der skal være gode forhold på de eksisterende daginstitutioner, men de forskellige konkrete forslag kan vi ikke støtte.

Angående forslag nr. B 59 ønsker vi, at kvinder på lige fod med mænd skal kunne søge stillinger og opnå stillinger i den offentlige sektor på alle trin. Vi afviser derimod de tendenser til kønsdiskriminering af mænd, der ligger i forslaget. For os at se må det være kvalifikationer og ikke kønnet, der er det afgørende. Der kan være grund til at se nærmere på årsagerne til, at ét køn er svagere repræsenteret på bestemte områder end et andet køn. Skyldes det lønnen? Skyldes det uddannelsen? Hvad skyldes det? Lærerstandens situation er et eksempel, der kan give anledning til sådanne overvejelser.

Beslutningsforslag nr. B 60 vil afsætte en bestemt procentdel af de midler, der står til rådighed for kommuner og amtskommuner, til beskæftigelse af kvinder. Forslaget virker ikke gennemtænkt. Vi får ingen begrundelse for, at netop 40 pct. er valgt. Skulle man have 40 pct. i alle kommuner og amter, så måtte det vel forudsætte, at forholdet mellem arbejdsløse mænd og kvinder i samtlige kommuner og amter var omtrent det samme. At det forholder sig sådan, fremgår ikke af begrundelsen for forslaget. Jeg mener, at hvor stor en andel der skal anvendes til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger for mænd og kvinder, må afhænge af lokale forhold og være overladt til de lokale myndigheder.

Forslag nr. B 61 om ophævelse af adgangs begrænsningen for visse uddannelser er ikke baseret på behovsanalyser. Valget af uddannelser synes også temmelig tilfældigt. Det ses ikke, at der er behov for øget tilgang til uddannelse af jordemødre i en situation med reduceret fødselstal, og hvorfor er en række andre uddannelser ikke taget med?

Jeg kan give tilslutning til de overvejelser, hr. Melchior gjorde sig om det besynderlige i, at socialistiske partier, der giver udtryk for, at de går ind for planlægning på dette område, ønsker en slags uddannelsesmæssigt anarki, men logisk konsekvens er jo ikke altid SFs kendetegn.

Beskæftigelsesproblemerne for mænd og kvinder må ikke søges løst gennem overfladiske lappeløsninger som den, SF - men ikke alene SF - hovedsagelig synes at arbejde med. Vi må gå dybere ind i disse spørgsmål. Vi må virkelig tage op til overvejelse, om det er formålstjenligt at opretholde en økonomisk diskriminering af familier, hvor den ene ægtefælle er hjemmearbejdende. Bør vi ikke sigte på at gøre det økonomisk attraktivt at arbejde hjemme for den ene af ægtefællerne for en kortere eller længere tid? Må vi ikke mindske det økonomiske pres, der nøder begge ægtefæller til at søge ud på arbejdsmarkedet, selv om de måske af familiemæssige grunde ønsker, at den ene helt eller delvis kunne være hjemmearbejdende? Er det ikke nødvendigt, hvis vi skal begrænse arbejdsløsheden blandt mænd og kvinder, at vi søger ned til roden af problemet og spørger os selv: kan vi reducere tilgangen til arbejdsmarkedet og således begrænse arbejdsløsheden?

Desuden mener jeg, at beskæftigelsesproblemerne for mænd og kvinder må løses fundamentalt ad helt andre veje, nemlig i første række gennem en indkomstpolitik, som foreslået bl. a. af kristeligt folkeparti i Økoplans Q - en indkomstpolitik som den, flere partier, herunder regeringspartiet, søgte at fastlægge herhjemme ved augustforlig I. En virkelig effektiv indkomstpolitik, en stram indkomstpolitik, det er nu engang det primære middel til at forbedre beskæftigelsessituationen. Alt andet er lapperier. Men det er karakteristisk for SF og andre venstrefløjsepartier, at de foretrækker lapperierne og retorikken.